

Arrest

nr. 348 921 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
 Rotterdamstraat 53
 2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam, en als vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X op 24 oktober 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van de afgifte van een visum van 21 september 2023.

Gezien titel *Ib/s*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Verzoekers dienden op 8 april 2023 bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag in op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Op 21 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie namens van elk van beide verzoekers en hun drie minderjarige kinderen een weigeringsbeslissing. Dit zijn de vijf bestreden beslissingen.

2.3. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Commentaar: De Afghaanse betrokkene A. A. B. [...] /12/1990°, OV: [...], visumaanvraag Islamabad [...] wenst zich samen met zijn echtgenote en hun 3 minderjarige kinderen, (aanvragen ISB [...] + [...] + [...]) in België te vestigen en vraagt een humanitair visum aan. De familie beweert problemen te hebben met de Taliban, onder meer omdat betrokkene werkzaam was als vrijwilliger (mensenrechtenactivist) voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO) en omdat hij wegens zijn activiteiten door de Taliban werd gearresteerd en vrijgelaten. Het is zeer onduidelijk waarom dit gezin een humanitair visum vraagt voor België. Zij verklaren noch bewijzen enige vorm van band met België, behalve het feit dat betrokkene als vrijwilliger voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO) heeft gewerkt. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Betrokkene toont echter niet afdoende bijzondere humanitaire elementen aan die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene toont evenmin aan zich geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie te bevinden die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen. Aanvrager wenst te reizen met zijn echtgenote en 3 kinderen, (visumaanvragen nr. aanvragen ISB [...] + [...] + [...]), maar legt geen gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte noch geboorteakte van de kinderen voor. Betrokkene is niet familiaal geïsoleerd aangezien hij in het gezelschap van zijn familie is. Het is niet bewezen dat aanvrager geen broers, zussen, ouders of nog andere familie heeft die in leven zijn. De actuele familiale leefomstandigheden van betrokkene zijn onduidelijk, mogelijk heeft hij nog overige familieleden in Afghanistan een visumweigering / humanitair lijkt niet in strijd te zijn met de bepalingen van Art 8 van het EVRM. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) en/of van regelmatige contacten met iemand uit België. Als bijkomend document werd een bewijs van garantstelling voorgelegd op naam van E. R. "Association for Development and Aid". Het is moeilijk om te beoordelen of de referentie organisatie vzw "ADA" in België beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene volledig ten laste te nemen aangezien er geen bewijs werd voorgelegd. Het feit dat er een brief van de VZW "Belgische onafhankelijke wereldwijde mensenrechtenorganisatie" betreffende de bevestiging van de door betrokkene aan Belgische onafhankelijke mensenrechtenorganisaties verleende diensten is ingediend, volstaat niet voor de afgifte van een humanitair visum. Langs de ene kant verklaart betrokkene in zijn brief dat hij sinds maart 2020 als vrijwilliger in dienst is van "BIGHRO" en verantwoordelijk was voor bewustmakingscampagnes en activiteiten op het gebied van mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering. Langs de andere kant zijn volgens het "Afghanistan - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report August 2022" de mensenrechtenverdedigers "die het meeste risico lopen" degenen die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen. Hieruit kan worden geconcludeerd dat het werk van betrokkene bij vzw "Bighro" niet in verband kan worden gebracht met bovengenoemde profielen (Art. 3EVRM). Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van September 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen, dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever. In zijn brief vertelt betrokkene dat de Taliban is te weten gekomen dat hij aan vzw 'Bighro' gerelateerd was en was op zoek naar hem. Als bewijs daarvan levert betrokkene een onleesbare kopie van "Declaration of Ministry of Interior". Het document dat betrokkenen heeft voorgelegd werd door de heer A. A. B. zelf vertaald en niet door een beëdigd vertaler. De foto van dit document bevat geen datum. Daarom kan de waarde van dit document moeilijk worden ingeschat. In het zelf vertaalde document werden noch betrokkene noch activiteiten van non-profitorganisatie "BIGHRO" vermeld. Deze onduidelijkheden en tegenstrijdigheden, doen twijfel rijzen over de verklaring. Langs de ene kant werd in de brief van betrokkene vermeld dat hij op 3/05/2023 van plan was een betoging te organiseren om de rechten van vrouwen te bevorderen. Deze betoging was gepland op 07/05/2023, maar de Taliban is te weten gekomen over deze demonstratie en heeft betrokkene geïdentificeerd als organisator van deze activiteit. De Taliban heeft een bevel gegeven om betrokkene op 05/05/2023 te arresteren vanwege de geplande activiteit (demonstratie). Langs de andere kant werden er geen bewijzen voorgelegd dat de organisatie van een betoging kunnen bevestigen. Betrokkene vertelt dat op 05/05/2023 een vriend aan hem vroeg om zijn computer te repareren. Terwijl betrokkene deze computer repareerde, kwamen 4 Taliban 's binnen en sloegen betrokkene in zijn

gezicht. Betrokkene werd naar eigen zeggen door deze mensen gemarteld. Als bewijs hiervan legt betrokkene 3 foto's voor van beelden van bewakingscamera's zonder datum. Langs de andere kant, kunnen wij op deze foto's 4 mannen zien met een andere man (mogelijk betrokkene) praten over iets. Op basis van deze foto's kunnen wij niet bepalen of betrokkene al dan niet werd geslagen of gemarteld door deze mensen. Wij kunnen ook niet zien of deze mensen al dan niet gewapend waren. Enerzijds verteld betrokkene dat hij door de Taliban werd gevangen genomen, naar eigen zeggen gemarteld geweest is en vrij gelaten is. Als bewijs daarvan legt hij slechts één foto van zijn gezicht zonder datum en context voor. Zonder medisch certificaat of verklaring van een behandelend arts is het moeilijk om vast te stellen wat er precies is gebeurd en in welke mate deze verwonding(en) schadelijk waren en wanneer deze verwondingen plaats vonden. Het is onduidelijk waarom er geen contact werd opgenomen met 'Human Rights Watch' organisatie om dit geval te documenteren. Anderzijds werd betrokkene vrijgelaten en er werd geen bewijs voorgelegd dat hij verder bedreigd of vervolgd zal worden. Betrokkene beweert dat zijn leven in Pakistan niet veilig is omdat de Pakistaanse politie hem altijd lastig valt maar levert geen bewijs hieromtrent voor. Uit een grondige analyse van de situatie van de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan (zie EUAA Pakistan - "Situation of Afghan refugees Country of Origin Information Report van Mei 2022", beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_05_EUAA_COI_Report_Pakistan_Situation_of_Afghan_refugees.pdf) blijkt het aantal politiemishandelingen gedurende de periode tussen 2017 en 2020 te dalen. Mocht men ooit geconfronteerd worden met politiegeweld, dan kan men altijd juridische ondersteuning krijgen van Ngo's en kan men bijvoorbeeld het hulplijnnummer bellen. Ook in heel Pakistan bieden gekwalificeerde teams van advocaten en adviseurs 24/7 gratis juridische bijstand bij problemen met de Pakistaanse politie. Vervolgens organiseert SHARP (Society for Human Rights and Prisoners' Aid) ook opleidingen voor politieagenten, magistraten, advocaten en aanklagers om dit probleem te voorkomen. Dit heeft geleid tot een vermindering van het politieoptreden. De Pakistaanse regering heeft ook geen strenge maatregelen genomen of zich hardhandig opgesteld tegenover nieuwaangekomen Afghanen. Bijgevolg werd in deze visumaanvraag niet bevestigd dat in Pakistan het leven van betrokkene in gevaar is waardoor het onduidelijk is waarom hij zich daar niet zou kunnen vestigen. De bewijslast van het aantonen van een prangende humanitaire situatie ligt bij de aanvrager. Het is niet duidelijk of eerdere activiteiten van verzoeker als vrijwilliger bij "BIGHRO" kunnen worden aangemerkt als activiteiten die tot vervolging door de Taliban zullen leiden, aangezien de zichtbaarheid van de aanvrager en de organisatie, de gevoeligheid van het onderwerp van kritiek en de omvang van het openbare karakter ervan in deze visumaanvraag niet zijn aangetoond. Na een grondige analyse van de Facebook-pagina van "BIGHRO" en hun site, die op 20/09/2023 is geopend, blijkt echter dat het laatste bericht is gepubliceerd op 8/03/2022 en geen verband houdt met kritiek op de Taliban en hun politiek; hun bereik telt 3300 volgers, wat echter wijst op een beperkte zichtbaarheid in Afghanistan. De officiële site van 'BIGHRO' is niet meer actief (zie <https://www.bighro.org/cgi-sys/suspendedpage.cgi>). Voorts is deze organisatie niet langer actief in Afghanistan, waardoor het niet duidelijk is waarom iemand van een niet-actieve organisatie zal worden vervolgd. Het profiel van mensenrechtenverdediger verwijst naar personen die individueel of samen met anderen optreden om de mensenrechten en de fundamentele vrijheden te bevorderen of te beschermen. De non-profitorganisatie "Bighro" is daarentegen niet langer actief in Afghanistan en betrokkene werkt niet langer als vrijwilliger voor deze organisatie, met als gevolg dat betrokkene niet langer tot het profiel van mensenrechtenverdediger kan behoren. Gelet op bovenstaande informatie kan worden geconcludeerd dat deze aanvraag geen bewijs van een dringende humanitaire situatie bevat. Verder dient de aanvraag te voldoen aan de reguliere voorwaarden van een D- visum Lang Verblijf en werd er geen bewijs van aansluiting ziekteverzekering, medisch certificaat, gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte en uittreksel uit het strafregister ingediend. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige weigeringsmotieven (infra). Niet allé voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2.4. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

" Commentaar: De Afghaanse betrokkene A. F. [...] /03/1991°, OV : [...], visumaanvraag Islamabad [...] wenst zich samen met haar echtgenoot en hun 3 minderjarige kinderen, (aanvragen ISB [...] + [...] + [...] + [...]) in België te vestigen en vraagt een humanitair visum aan. De familie beweert problemen te hebben met de Taliban, onder meer omdat de echtgenoot van betrokkene werkzaam was als vrijwilliger (mensenrechtenactivist) voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO) en omdat hij wegens zijn activiteiten door de Taliban werd gearresteerd en vrijgelaten. Het is zeer onduidelijk waarom dit gezin een humanitair visum vraagt voor België. Zij verklaren noch bewijzen enige vorm van band met België, behalve het feit dat de echtgenoot van betrokkene als vrijwilliger voor de Belgium Independent

Global Human Rights Organization (BIGHRO) heeft gewerkt. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Betrokkene toont echter niet afdoende bijzondere humanitaire elementen aan die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene toont evenmin aan zich geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie te bevinden die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen. Aanvraagster wenst te reizen met haar echtgenoot en 3 kinderen, (visumaanvragen nr. aanvragen ISB [...] + [...] + [...] + [...]), maar legt geen gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte noch geboorteakte van de kinderen voor. Betrokkene is niet familiaal geïsoleerd aangezien zij in het gezelschap van haar familie is. Het is niet bewezen dat aanvraagster geen broers, zussen, ouders of nog andere familie heeft die in leven zijn. De actuele familiale leefomstandigheden van betrokkene zijn onduidelijk, mogelijk heeft zij nog overige familieleden in Afghanistan een visumweigering / humanitair lijkt niet in strijd te zijn met de bepalingen van Art 8 van het EVRM. Verder bevat de aanvraag geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) en/of van regelmatige contacten met iemand uit België. Als bijkomend document werd een bewijs van garantstelling voorgelegd op naam van E. R. "Association for Development and Aid". Het is moeilijk om te beoordelen of de referentie organisatie vzw 'ADA' in België beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene volledig ten laste te nemen aangezien er geen bewijs werd voorgelegd. Het feit dat er een brief van de VZW "Belgische onafhankelijke wereldwijde mensenrechtenorganisatie" betreffende de bevestiging van de door de echtgenoot van betrokkene aan Belgische onafhankelijke mensenrechtenorganisaties verleende diensten is ingediend, volstaat niet voor de afgifte van een humanitair visum. Langs de ene kant verklaart de echtgenoot van betrokkene in zijn brief dat hij sinds maart 2020 als vrijwilliger in dienst is van "BIGHRO" en verantwoordelijk was voor bewustmakingscampagnes en activiteiten op het gebied van mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering. Langs de andere kant zijn volgens het "Afghanistan - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report August 2022" de mensenrechtenverdedigers "die het meeste risico lopen" degenen die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen. Hieruit kan worden geconcludeerd dat het werk van de echtgenoot van betrokkene bij vzw "Bighro" niet in verband kan worden gebracht met bovengenoemde profielen (Art. 3EVRM). Volgens de beschikbare informatie worden werknemers van Vzw's, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd (zie Afghanistan Security Situation van September 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202209/2022_08_EUAA_Afghanistan_Security%20Situation_%20Final_2.pdf en Country guidance: Afghanistan January 2023 beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>). Als iemand van één van deze groepen werd lastiggevallen of aangevallen, dan was dat eerder te wijten aan een aantal factoren die verband houden met de persoonlijke of familiale achtergrond van deze mensen dan met de voormalige werkgever. In zijn brief vertelt de echtgenoot van betrokkene dat de Taliban is te weten gekomen dat hij aan vzw 'Bighro' gerelateerd was en was opzoek naar hem. Als bewijs daarvan levert de echtgenoot van betrokkene een onleesbare kopie van " Declaration of Ministry of Interior". Het document dat de echtgenoot van betrokkene heeft voorgelegd werd door de heer Akbari Abdul Bashir zelf vertaald en niet door een beëdigd vertaler. De foto van dit document bevat geen datum. Daarom kan de waarde van dit document moeilijk worden ingeschat.

In het zelf vertaalde document werden noch de echtgenoot van betrokkene noch activiteiten van non-profitorganisatie "BIGHRO" vermeld. Deze onduidelijkheden en tegenstrijdigheden, doen twijfel rijzen over de verklaring.

Langs de ene kant werd in de brief van de echtgenoot van betrokkene vermeld dat hij op 3/05/2023 van plan was een betoging te organiseren om de rechten van vrouwen te bevorderen. Deze betoging was gepland op 07/05/2023, maar de Taliban is te weten gekomen over deze demonstratie en heeft de echtgenoot van betrokkene geïdentificeerd als organisator van deze activiteit. De Taliban heeft een bevel gegeven om de echtgenoot van betrokkene op 05/05/2023 te arresteren vanwege de geplande activiteit (demonstratie). Langs de andere kant werden er geen bewijzen voorgelegd dat de organisatie van een betoging kunnen bevestigen. De echtgenoot van betrokkene vertelt dat op 05/05/2023 een vriend aan hem vroeg om zijn computer te repareren. Terwijl de echtgenoot van betrokkene deze computer repareerde, kwamen 4 Taliban 's binnen en sloegen de echtgenoot van betrokkene in zijn gezicht. De echtgenoot van betrokkene werd naar eigen zeggen door deze mensen gemarteld. Als bewijs hiervan legt de echtgenoot van betrokkene 3 foto's voor van beelden van bewakingscamera's zonder datum. Langs de andere kant, kunnen wij op deze foto's 4 mannen zien met een andere man (mogelijk de echtgenoot van betrokkene) praten over iets. Op basis van

deze foto's kunnen wij niet bepalen of de echtgenoot van betrokkene al dan niet werd geslagen of gemarteld door deze mensen. Wij kunnen ook niet zien of deze mensen al dan niet gewapend waren. Enerzijds verteld de echtgenoot van betrokkene dat hij door de Taliban werd gevangen genomen, naar eigen zeggen gemarteld geweest is en vrij gelaten is. Als bewijs daarvan legt de echtgenoot van betrokkene slechts één foto van zijn gezicht zonder datum en context voor. Zonder medisch certificaat of verklaring van een behandelend arts is het moeilijk om vast te stellen wat er precies is gebeurd en in welke mate deze verwonding(en) schadelijk waren en wanneer deze verwondingen plaats vonden. Het is onduidelijk waarom er geen contact werd opgenomen met 'Human Rights Watch' organisatie om dit geval te documenteren. Anderzijds werd de echtgenoot van betrokkene vrijgelaten en er werd geen bewijs voorgelegd dat hij verder bedreigd of vervolgd zal worden. De echtgenoot van betrokkene beweert dat zijn leven in Pakistan niet veilig is omdat de Pakistaanse politie hem altijd lastig valt maar levert geen bewijs hieromtrent voor. Uit een grondige analyse van de situatie van de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan (zie EUAA Pakistan - "Situation of Afghan refugees

Country of Origin Information Report van Mei 2022", beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_05_EUAA_COI_Report_Pakistan_Situation_of_Afghan_refugees.pdf blijkt het aantal politiemishandelingen gedurende de periode tussen 2017 en 2020 te dalen. Mocht men ooit geconfronteerd worden met politiegeweld, dan kan men altijd juridische ondersteuning krijgen van Ngo's en kan men bijvoorbeeld het hulplijnnummer bellen. Ook in heel Pakistan bieden gekwalificeerde teams van advocaten en adviseurs 24/7 gratis juridische bijstand bij problemen met de Pakistaanse politie. Vervolgens organiseert SHARP (Society for Human Rights and Prisoners' Aid) ook opleidingen voor politieagenten, magistraten, advocaten en aanklagers om dit probleem te voorkomen. Dit heeft geleid tot een vermindering van het politietoetreden. De Pakistaanse regering heeft ook geen strenge maatregelen genomen of zich hardhandig opgesteld tegenover nieuwaangekomen Afghanen. Bijgevolg werd in deze visumaanvraag niet bevestigd dat in Pakistan het leven van betrokkenen in gevaar is waardoor het onduidelijk is waarom ze zich daar niet zouden kunnen vestigen. Gelet op bovenstaande informatie kan worden geconcludeerd dat deze aanvraag geen bewijs van een dringende humanitaire situatie bevat. Verder dient de aanvraag te voldoen aan de reguliere voorwaarden van een D- visum Lang Verblijf en werd er geen bewijs van aansluiting ziekteverzekering, medisch certificaat, gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte en uittreksel uit het strafregister ingediend. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige weigeringsmotieven (infra). Niet allé voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2.5. De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"Commentaar: Gezien de humanitaire visumaanvragen van de ouders (visumaanvraag Islamabad nr's [...] dd. 20/09/2023 geweigerd werden, wordt uiteraard de visumaanvraag van het meereizend kind (Islamabad [...]) geweigerd. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2.6. De vierde bestreden beslissing luidt als volgt:

"Commentaar: Gezien de humanitaire visumaanvragen van de ouders (visumaanvraag Islamabad nr's [...] dd. 20/09/2023 geweigerd werden, wordt uiteraard de visumaanvraag van het meereizend kind (Islamabad [...]) geweigerd. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2.7. De vijfde bestreden beslissing luidt als volgt:

"Commentaar: Gezien de humanitaire visumaanvragen van de ouders (visumaanvraag Islamabad nr's [...] dd. 20/09/2023 geweigerd werden, wordt uiteraard de visumaanvraag van het meereizend kind (Islamabad [...]) geweigerd. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM, artikel 9 Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 IVRK, van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het hoorrecht, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

1. Verzoekende partij verzocht verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om ‘humanitaire redenen’ en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot ‘humanitair visum’ genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een ‘humanitair visum’, heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

Uit de informatie die de Belgische ambassade over humanitaire visumaanvragen voor Afghanen verschaft (stuk 4), blijkt dat het feit in gevaar te zijn ook een voorbeeld van een gegronde reden tot een visumaanvraag kan zijn:

“Situation in Afghanistan - important information

Dear Madam, Sir,

Thank you for your message. If you have any questions about the conditions of entry and stay in Belgium in the context of the current situation in Afghanistan, you will find the answer below.

Asylum

According to the current asylum law, asylum applications cannot be submitted abroad.

Humanitarian visa

Applications submitted electronically will not be processed.

Applications submitted in accordance with the procedure described here are examined by the Immigration Office (www.dofi.fgov.be).

There is no right to obtain a humanitarian visa.

Your application will be judged on the merits (such as your link with Belgium and the fact that you are in immediate and personal danger).

We cannot respond to applications in which the specific reason for your request is not sufficiently outlined.

If you are currently outside Afghanistan, we advise you to contact the UNHCR or the competent authorities in your country of residence. “(stuk 4, eigen benadrukking)

In casu zijn de bestreden beslissingen om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

De motieven voor de bestreden beslissingen lopen volledig gelijk. De belangen van en de risico's voor de minderjarige kinderen worden nergens besproken.

De motivering van de bestreden beslissingen is geen makkelijk te analyseren amalgaam en onduidelijk geformuleerd. De motieven en het onderzoek van verwerende partij zijn op de volgende punten gebrekkig:

2. Verzoeker is een mensenrechtenactivist, en werkt als vrijwilliger voor de Belgium Independent Global Human Rights Organization (BIGHRO). Hij is verantwoordelijk voor onder meer bewustmakingscampagnes en activiteiten rond mensenrechten, vrouwenrechten, kinderrechten en democratisering. Dit feit wordt door verwerende partij niet betwist.

Verwerende partij trekt evenwel het persoonlijke gevaar dat verzoeker loopt in Afghanistan omwille van zijn mensenrechtenactivisme als volgt in twijfel:

(...)

Verwerende partij baseert zich hier op een zeer fragmentarische, verkeerde en zelfs intellectueel oneerlijke lezing van de EUAA rapporten waarmee ze haar beoordeling tracht te onderbouwen.

Verwerende partij verwijst naar de volgende drie rapporten:

- EUAA, Country Guidance: Afghanistan; January 2023, https://www.ecoi.net/en/file/local/2086795/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf;*
- EUAA, Afghanistan - Security situation, August 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; en*
- EUAA Afghanistan - Targeting of individuals, August 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2077428/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf*

2.1. Om te beginnen koos verwerende partij ervoor om één enkele zin te selecteren uit het EUAA COI rapport 'Targeting of individuals' omtrent het risico dat mensenrechtenverdedigers en -activisten lopen, uit een rapport van november 2021. Verwerende partij stelt dat 'de mensenrechtenverdedigers die het meeste risico lopen degene [zijn] die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten,

verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen.' Omdat het werk van verzoeker bij vzw BIGHRO 'niet in verband kan worden gebracht met bovengemelde profielen', lijkt verwerende partij te concluderen dat verzoeker geen risico loopt in Afghanistan omwille van zijn mensenrechtenactivisme. Verwerende partij verwijst expliciet naar artikel 3 EVRM.

Verwerende partij haalt haar stelling uit de volgende zin uit het EUAA COI rapport

'Targeting of individuals': 'According to her report, people 'most at risk' were those documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders and others from minority groups.' (zie infra)

Verwerende partij laat het echter na om alle andere informatie uit dit rapport omtrent het risico voor mensenrechtenverdedigers en -activisten mee in rekening te brengen. Nochtans staat deze informatie net voor én na de ene zin die verwerende partij uit het EUAA COI rapport selecteerde.

Onder de titel 'Human rights defenders and activists' worden naast de ene bron die verwerende partij selecteerde, talrijke andere bronnen aangehaald, die wijzen op het risico voor mensenrechtenverdedigers en -activisten in het algemeen (en dus niet louter voor degene die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen).

Verwerende partij ging hier uiterst selectief te werk, en negeerde het volledige plaatje dat EUAA schetst, en dat als volgt leest:

"8. Human rights defenders and activists

8.1. General situation under Taliban rule

The de facto authorities frequently expressed a commitment to respect human rights within the framework of sharia. However, since the Taliban takeover, Afghanistan's civil society narrowed down significantly.1664 According to UNAMA, civil society actors and human rights defenders largely halted their activities in most provinces, out of fear of repercussions.1665 As reported by several sources since 15 August 2021, civil society actors, such as human rights defenders and women's rights activists, have experienced intimidation, harassment, illtreatment and threats and have been subjected to attacks, arbitrary arrests, enforced disappearances, incommunicado detentions and killings.1666 The Taliban authorities responded to these reports by saying that they were 'incorrect', based on 'false information' and that the human rights situation has improved compared to previous years.1667 As reported by the Human Rights Memorial, Afghanistan was one of the countries in which most human rights defenders (19 individuals) were killed in 2021.

As indicated by the former chairwoman of AIHRC, Shaharзад Akbar, in interviews in May and June 2022, there has been 'a closure of civic space' in Afghanistan since the Taliban regained power, with new policies and structures put in place by the de facto authorities 'to actively silence dissent, punish criticism and completely close the space for human rights activism'. According to Akbar 'the situation has become increasingly difficult for activists and human rights defenders inside the country', with a trend of an increased Taliban focus on targeting and hunting down activists and media workers since November 2021.

Based on information from around a hundred online testimonies, UN Special Rapporteur Mary Lawlor reported in November 2021 on 'a climate of fear, intense insecurity and growing desperation' among human rights defenders in Afghanistan. According to her report, people 'most at risk' were those documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders and others from minority groups. In their testimonies, respondents detailed specific tactics used against them by the Taliban, such as raiding offices of human rights and civil society organisations to search for contact details of people who worked there. Some activists indicated they erased or modified their online presence and data history to minimize the risk of being identified.

Several human rights defenders from rural areas declared to have moved to bigger cities, as they were often well known in their local communities, but even there they had been forced to change locations frequently. The fact that many activists have also lost their source of income has reportedly further curtailed their options to 'find safety'.

Since the takeover, sources reported on Taliban fighters conducting house searches in Kabul and other parts of the country, looking for human rights defenders and activists.1671 There were reports of human rights defenders receiving calls and

WhatsApp messages, asking them for their personal details and instructing them to

hand over their organisation's equipment and money and come to specific locations.1672 Others described the Taliban's tactics of questioning people at local mosques and using the former police's resources and records to obtain personal information on activists.1673 Women's rights activists reported threats by phone, harassment on social media and intimidation by being followed by Taliban militants on the street.

Female human rights activists in the northern city of Mazar-e Sharif reported in November 2021 that they received phone calls, messages and emails from unknown suspicious numbers, offering to help them to leave the country by asking for personal information and inviting them to come to specific locations.¹⁶⁷⁵ Also in November 2021, the Taliban reportedly issued a warning to human rights activists and civil society workers in Panjsher Province. The notice indicated the work of individuals or organisations operating under the name of civil society or human rights activists as 'illegal' and that the Taliban were therefore 'instructed to seriously find and pursue them and arrest them as soon as possible to stop their false and anti-religious activities'. Anyone violating or resisting this warning, would be 'dealt with seriously in order to be a lesson for others'.¹⁶⁷⁶ In March 2022, activists in Helmand declared to Human Rights Watch that the Taliban had increased their surveillance of 'individuals and groups they accuse of being "opposed to the Islamic Emirate"', with threats to retaliate against activists and former government officials in response to recent abductions and killings of Taliban commanders in the province.

Several human rights activists declared to media sources to have been forced to live in hiding or to move between places out of fear of reprisals from the Taliban.¹⁶⁷⁸ As reported by the UNSG, civil society actors and human rights defenders have halted their activities in most provinces, out of fear of repercussions from the Taliban.¹⁶⁷⁹ Although opportunities to leave the country were scarce and challenging,¹⁶⁸⁰ a number of human rights defenders fled abroad.¹⁶⁸¹ In March 2022, the Dublin-based NGO Frontline Defenders declared to VOA that it helped more than 1 000 human rights defenders and their immediate family members evacuate from Afghanistan in 2021. According to the NGO's head of communications, 2 000 more human rights activists were still waiting to be taken out of the country.

Also in March 2022, Human Rights Watch reported on the Taliban controlling systems containing sensitive biometric data left behind by Western donor governments and organisations when they evacuated after the takeover. Afghan citizen's personal and biometric data (including iris scans, fingerprints, photographs, occupation information, home addresses, and names of relatives) that were stored in these digital identity and payroll systems, could be used by the Taliban to target dissidents. As suggested by Human Rights Watch's research, the Taliban have possibly already used these data in some cases. A Taliban commander cited by Human Rights Watch, declared that his unit was using US-made scanners 'to tap into Interior Ministry and other national biometric systems to gather data, including on journalists and so-called human rights people'.

At the end of January 2022, a closed-door meeting was held in the Norwegian capital Oslo in which several Afghan women's rights defenders engaged with officials from the de facto authorities. During the meeting, the representatives of Afghan women's rights called for the reopening of all girl's schools, women's right to access employment, women's inclusion in the government, the right to enjoy freedom of speech, the release of all women protesters that were allegedly detained by the Taliban, the formation of an independent council by the UN to monitor human rights in Afghanistan and the Taliban authorities' commitment to the constitution.¹⁶⁸⁴ At the end of March 2022, a two-day Afghan civil society consultative gathering was held in Kabul, the first meeting of this kind since the Taliban takeover. The meeting was reportedly attended by more than 280 representatives of Afghan civil society (including Islamic scholars, tribal elders, families of war victims and dozens of civil society activists), discussing human rights issues such as access to education and employment for women and calling for trust-building between the de facto authorities and civil society. As reported by TOLONews, the gathering was welcomed by the Taliban's Ministry of Information and Culture, calling for 'cooperation of the participants with the government to find a solution to the Afghan crisis'.

Amnesty International reported that most detentions of human rights defenders and activists were carried out by the Taliban GDI, with male activists mostly arrested from public spaces and female activists often arrested during home raids. Amnesty International indicated these arrests and detentions as arbitrary, since the detainees were not charged or brought before a de facto court and were denied access to legal support in most cases. As stated by Amnesty International 'the ongoing arbitrary arrests and detention, cases of enforced disappearances of particularly women protesters, and lack of clear accountability within the Taliban rank and file have created an intimidating environment for the victims' families and others to openly report violations and advocate for redress and change'. Sources declared to Amnesty that relatives of detainees have been discouraged from publicly sharing information or talking to the media and that victims and their families have been reluctant to talk due to fear of reprisals. Detainees were reportedly allowed to inform their families they were in Taliban custody and that they might be released after investigation, but they had to instruct their relatives to avoid engaging with the media.

On 18 September 2021, the AIHRC issued a statement declaring it had not been able to operate since 15 August 2021, with its premises (offices across the country and the headquarters in Kabul) occupied, its assets (such as cars and computers) used by Taliban forces and its staff unable to fulfil their duties.¹⁶⁸⁷ AIHRC's nine commissioners, including its then chairwoman Shaharзад Akbar, left the country, fearing retribution from the Taliban.¹⁶⁸⁸ However, Akbar has continued to advocate for the situation of human rights in Afghanistan from exile.¹⁶⁸⁹ According to an anonymous source interviewed by the Dutch Ministry of

Foreign Affairs in November 2021, several of the former employees of the AIHRC left Afghanistan. This source was aware of three violent incidents directed against AIHRC employees after 15 August 2021, two of which involved drivers being beaten by Taliban soldiers.¹⁶⁹⁰ At the end of December 2021, the office of the de facto cabinet announced the decision to retain AIHRC but with the intention to modify its name.¹⁶⁹¹ In March 2022, OHCHR stated that the Taliban authorities had not yet issued a 'specific policy concerning the future status or mandate of the AIHRC'.¹⁶⁹² As reported by VOA in the same month, no new commissioners had been appointed to the organisation and its 400 employees had not been instructed to resume their work.¹⁶⁹³ In May 2022, the Taliban dissolved five departments of the former government, including the AIHRC, as they were not considered 'necessary' and were not included in the new annual national budget.

As stated by human rights defenders cited by the OHCHR, it has become difficult for human rights NGOs to operate in most provinces. Out of fear of repercussions and because of restrictions imposed by the Taliban, many organisations have been merely focussing their activities on the humanitarian situation. A lack of financial resources was also indicated as an important challenge hindering civil society organisations' operations.¹⁶⁹⁵ Several sources reported on NGOs and civil society groups' offices being raided and searched by the Taliban, having their accounts frozen, their material confiscated and their staff interrogated on personal details of directors and senior staff members.¹⁶⁹⁶ According to Human rights Watch's Patricia Gossman, it was not clear if the Taliban actually obtained that kind of information and if they had made use of it. As further indicated by Gossman, human rights groups and organisations have not been able to carry out as much documentation and data collection since the Taliban takeover. When still active, they have been working remotely or resorted to hidden and very careful ways to organise their activities.¹⁶⁹⁷ For more information on women's freedom of expression and assembly and women's civil society organisations, see section 5.2.4. Freedom of expression and assembly." (eigen marking)

Uit bovenstaande informatie, die verwerende partij over het hoofd zag of doelbewust negeerde, blijkt dat het risico voor mensenrechtenactivisten veel ruimer is dan verwerende partij poneert.

Louter omdat verzoeker als mensenrechtenactivist niet binnen het profiel valt van iemand die bewijzen verzamelt van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen, kan men onmogelijk concluderen dat hij geen risico cfr. artikel 3 EVRM loopt in Afghanistan.

2.2. Ten tweede zag verwerende partij de informatie uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 over het hoofd wat betreft het risico dat mensenrechtenactivisten lopen.

Verwerende partij verwijst nochtans expliciet in de bestreden beslissing naar deze bron.

Waar een EUAA COI rapport (zoals het rapport 'Targeting of individuals') een overzicht bevat met de relevante landeninformatie, bevat een EUAA Country Guidance rapport de analyse van deze landeninformatie: welke conclusie kan men trekken uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade?

De risicoanalyse van EUAA van alle beschikbare landeninformatie (en dus niet de extreem beperkte selectie van verwerende partij) wat betreft mensenrechtenverdedigers en mensenrechtenactivisten, valt terug te vinden onder de titel '3.7 Human rights defenders, activists and others perceived as critical of the Taliban' in de EUAA Country Guidance van januari 2023.

Uit deze analyse van EUAA blijkt zeer duidelijk dat het risico niet beperkt is tot de paar profielen waar verwerende partij naar verwijst, maar geldt voor alle mensenrechtenactivisten en mensenrechtenverdedigers.

EUAA concludeert op basis van de beschikbare landeninformatie dat vervolging van mensenrechtenactivisten zeer waarschijnlijk is:

"Risk analysis

Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. killing, abduction, arbitrary arrest and detention, beatings, torture).

For human rights defenders and activists, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.

For others who may be perceived as critical of the Taliban (e.g. due to statements or content shared on social media), the individual assessment should take into account the visibility of the applicant, the sensitivity of the

topic of criticism and the extent of its public nature. Other risk-impacting circumstances, such as gender and ethnicity, may also be relevant to the assessment. Family members of individuals under this profile may also have a well-founded fear of persecution.

Family members of female activists may particularly be at risk.

Nexus to a reason for persecution

Available information indicates that persecution of this profile is highly likely to be for reasons of (imputed) political opinion and/or religion.”

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door deze informatie over het hoofd te zien.

2.3. Ten derde, en ondergeschikt, maakt verwerende partij een denkfout en interpreteert ze de landeninformatie waarnaar ze verwijst in de bestreden beslissing op een verkeerde wijze.

Verwerende partij stelt dat ‘de mensenrechtenverdedigers die het meeste risico lopen degene [zijn] die bewijzen verzamelen van oorlogsmisdaden, vrouwelijke strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten en anderen uit minderheidsgroepen.’

Hieruit kan men, zoals verwerende partij doet, echter onmogelijk concluderen dat andere profielen geen risico lopen. Het is niet omdat een bepaalde groep het meeste risico loopt, dat een ander profiel niet evenzeer een ernstig risico loopt in de zin van artikel 3 EVRM.

Daarbij komt dan nog dat EUAA in het COI rapport ‘Targeting of individuals’ de oorspronkelijke bron van deze informatie, namelijk de UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders, misleidend quote.

In voetnoot 1670 van het EUAA COI rapport ‘Targeting of individuals’ wordt verwezen naar de oorspronkelijke bron. Deze informatie klinkt enigszins anders:

”Among those most at risk are defenders documenting alleged war crimes, women defenders, in particular criminal lawyers, cultural rights defenders, especially those working in banned sectors such as music, and defenders from minority groups”

De UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders spreekt dus zelf over ‘among those most at risk’, waaruit blijkt dat de opsomming van profielen niet exhaustief is.

Tot degenen die het meeste risico lopen, behoren verdedigers die vermeende oorlogsmisdaden documenteren, vrouwelijke verdedigers, in het bijzonder strafrechtadvocaten, verdedigers van culturele rechten, vooral degenen die werkzaam zijn in verboden sectoren zoals muziek, en verdedigers van minderheidsgroepen. Louter uit het feit dat iemand niet tot deze profielen behoort, kan men onmogelijk een gebrek aan risico concluderen, zoals verwerende partij verkeerdelijk doet.

In de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt deze oorspronkelijke bron wél correct weergegeven. Verwerende partij verwijst expliciet naar dit rapport in de bestreden beslissing, maar zag dit over het hoofd:

“According to the UN Special Rapporteur on Human Rights Defenders, among those ‘most at risk’ were human rights defenders documenting alleged war crimes, female criminal lawyers, cultural rights defenders, and defenders from minority groups [Targeting 2022, 8.1, p. 163].”

Uit een niet-exhaustieve lijst met risicoprofielen, kan men onmogelijk concluderen dat iemand met een ander profiel, geen risico loopt. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk.

2.4. Waar verwerende partij tot slot nog stelt dat ‘volgens beschikbare informatie werknemers van vzw’s, internationale organisaties, journalisten en hun families niet vervolgd worden’, en hierbij verwijst naar EUAA, kan verzoeker kort zijn.

In eerste instantie valt verzoeker niet onder deze categorie. Als mensenrechtenactivist is hij geen werknemer van een vzw’s, internationale organisatie of een journalist. Dit motief is dan ook niet pertinent of relevant.

Om het risico voor verzoeker in te schatten, moet men kijken naar het risico dat mensenrechtenverdedigers lopen (zie supra punt 2.3).

In de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt het risico voor mensenrechtenactivisten besproken onder punt 3.7. Het risico voor werknemers van een

vzw's, internationale organisaties of journalisten wordt besproken in respectievelijk punt 3.8 en punt 3.10 van dit rapport.

Door zich te beroepen op informatie die betrekking heeft op een andere categorie dan verzoeker om het risico in Afghanistan in te schatten, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.

Ten tweede, en ten overvloede, vind deze stelling van verwerende partij wederom geen steun in de rapporten van EUAA. Uit punt 3.8 en 3.10 van de EUAA Country Guidance van januari 2023 blijkt een heel ander, genuanceerder beeld van het risico. Dit is illustratief voor de onzorgvuldige werkwijze van verzoeker.

Als verzoekende partij omstandigheden aanvoert die aantonen dat hun directe veiligheid in Afghanistan in het gevaar is, conform wat de Belgische ambassade naar voor schuift als belangrijk voor aanvragen humanitaire visa (stuk 4), en verwerende partij hierover ook motiveert in de bestreden beslissing, dan mag verzoekende partij daar een uitgebreide én zorgvuldige beoordeling van verwachten door verwerende partij.

Verwerende partij schendt hier de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

3. Verzoekers hebben drie zeer jonge kinderen. Nergens in de bestreden beslissing of het administratief dossier worden de belangen van de twee meisjes en het jongentje van nog geen jaar oud onderzocht, noch besproken.

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen nochtans dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen.

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

Het belang van het kind moet vooropstaan bij elke handeling die betrekking heeft op kinderen.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom verwerende partij zelf de moeite niet doet de situatie voor de kinderen en hun belangen te vermelden. Daarenboven zijn twee van de drie kinderen meisjes (zie hieronder).

4. Verzoekers echtgenote is een vrouw en samen hebben zij twee jonge dochters. Het geweld tegenover vrouwen en meisjes, en het risico op vervolging dat vrouwen en meisjes lopen omwille van de Taliban, zijn feiten van algemene bekendheid.

Daarbij komt dan nog dat ook uit de EUAA rapporten die verwerende partij zelf aanhaalt, dit risico voor vrouwen zeer duidelijk blijkt.

EUAA bevestigt het structurele geweld tegen vrouwen en stelt dat Afghaanse vrouwen in principe nood hebben aan internationale bescherming: "The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to

education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.”

Verzoekende partij begrijpt niet waarom verwerende partij hier geen rekening mee houdt of motieven over opneemt, terwijl het vervolgen van vrouwen als groep in Afghanistan toch alleszins een humanitaire omstandigheid uitmaakt die de afgifte van een humanitair visum kan rechtvaardigen.

5. Verwerende partij kan er ook niet mee volstaan elk relevant risico-aspect afzonderlijk te onderzoeken, maar dient, om de ernst en impact van de aangevoerde humanitaire elementen van het dossier zorgvuldig te kunnen inschatten, deze elementen cumulatief, of in relatie tot elkaar te onderzoeken, i.e. in casu het risicoprofiel van verzoekers omwille van het mensenrechtenactivisme, het risico van de hele jonge kinderen waaronder twee meisjes, het risico voor verzoekster omwille van het feit dat zij een vrouw is, en de vervolging van vrouwen door de Taliban (hetgeen een feit van algemene bekendheid is, en ook uit de EUAA rapporten blijkt).

Door geen rekening te houden met het cumulatieve risicoprofiel van verzoekers, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk.

6. Verwerende partij verbaast met het statement dat “uit een grondige analyse van de situatie van de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan [sic] blijkt dat het aantal politiemishandelingen gedurende de periode tussen 2017 en 2020 te dalen”.

Daarbij verwijzen ze naar een COI rapport uit mei 2022.

Verwerende partij bevestigt dus het probleem van geweld van de Pakistaanse politie maar beweert tegelijkertijd dat Pakistan beschouwd kan worden als een veilig land voor verzoekers.

Verwerende partij spreekt zichzelf verder tegen door te wijzen op het feit dat “mocht men ooit geconfronteerd worden met politiegeweld, dan kan men altijd juridische ondersteuning krijgen van ngo’s en kan men bijvoorbeeld een hulplijn bellen. Ook in heel Pakistan bieden gekwalificeerde teams van advocaten en adviseurs 24/7 gratis juridische bijstand bij problemen met de Pakistaanse politie.” Hoe juridisch advies en een hulplijn verzoekers kunnen beschermen tegen politiegeweld is onduidelijk. Dit zijn maatregelen die genomen worden nadat geweld reeds heeft plaats gevonden.

Verder verwijst verwerende partij naar de opleidingen dat het politiegeweld heeft doen dalen. Het is echter onbegrijpelijk hoe een daling tijdens een periode tussen 2017 en 2020 vandaag nog relevant kan zijn. De overname van de Taliban in augustus 2021 en de grote stroom van Afghaanse vluchtelingen naar Pakistan sindsdien, laat verwerende partij volledig links liggen.

Verwerende partij motiveert niet op welke basis ze tot de conclusie komt dat Pakistan beschouwd kan worden als een veilig land voor verzoekers.

De informatie uit het administratief dossier schetst nochtans een ander beeld.

Zo blijkt om te beginnen dat verzoekers slechts een visum van korte duur hebben voor Pakistan, namelijk een visum om medische zorgen te bekomen.

Verzoekers beschikken helemaal niet over een geldig en duurzaam verblijfsrecht in Pakistan, en riskeren deportatie naar Afghanistan.

Daarnaast blijkt ook uit de EUAA rapporten waarnaar verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet verwijst, dat Pakistan geenszins een veilig derde land is voor verzoekers.

In 2021 alleen al werden bijna 800 000 Afghanen gedwongen teruggebracht vanuit Iran en Pakistan. Deze grootschalige deportaties vanuit Pakistan naar Afghanistan, tonen onomwonden aan dat verzoekers in Pakistan niet veilig zijn:

“3.3.2. Displacement and return

(b) Movements abroad and returnees

[..]

IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan.”

En

“IOM noted that 2021 was a record year for forced returns, with close to 800 000 Afghans being forcibly returned from neighbouring Iran and Pakistan.”

Dit laatste rapport, de EUAA Country Guidance van januari 2023, waarvan verwerende partij ook op de hoogte is, verwijst naar een ander EUAA rapport, waar meer uitgebreid wordt ingegaan op de situatie van Afghanen in Pakistan.

Uit dit EUAA COI rapport ‘Pakistan Situation of Afghan refugees’ van mei 2022 blijkt dat Pakistan absoluut geen veilig land is voor Afghanen zoals verzoekers.

Uit rapporten van EUAA blijkt hoe precair het verblijf van Afghanen in Pakistan sinds augustus 2021 is, hoe moeilijk tot onmogelijk het is om toegang te krijgen tot bescherming, de mogelijkheid te werken, en hoe veel risico ze lopen om uitgewezen te worden en overgeleverd aan de Taliban:

“A report by the Danish Refugee Council stated in September 2018 that the Government of Pakistan distinguishes between refugees 82 [with a recognised status, meaning the Proof of Registration (PoR) cardholders or RIC holders] and those without this status. 83 This differentiation is relevant to the protection, the rights and assistance that Afghan refugees receive and are entitled to, 84 even though officially no rights other than protection from refoulement are attached to the status of being a PoR cardholder 85. (For more detailed information regarding this subject, please see section 2.1.1 PoR cardholders.)”

“Regarding the legal situation of Afghans arriving in Pakistan after August 2021, refugee rights advocates reported in November 2021 that the lack of policies for new arrivals made it difficult for aid organisations to assist them. As a result, many new arriving Afghans had to rely on informal networks and try to keep a low profile for fear of being stopped by Pakistani authorities.” (Ibid. pg 22).

“In 2021, sources indicated that police harassment of Afghan refugees remained an issue. 239 An August 2021 study by Mielke and her co-authors, based on 62 semistructured qualitative interviews and quantitative data from 299 surveyed participants obtained between December 2019 and March 2021, stated that police harassment of Afghans in Pakistan appeared to be pervasive and included extortion, corruption, and violence. In addition, study participants reported experiencing unannounced home and business searches, verbal abuse, and the prevalent notion that ‘the police or security authorities can penetrate your space anytime’.” (Ibid. pg 40)

De suggestie van verwerende partij is dan ook zonder grond. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk en schond de motiveringsplicht door tegen de informatie in het administratief dossier in te poneren dat Pakistan kan beschouwd worden als een veilig land.

7. Verwerende partij stelt dat ‘het dossier geen enkel bewijs van enige steun vanuit België (materieel/financieel) bevat, en/of van regelmatige contacten met iemand uit België.’

Verwerende partij ziet hierbij echter de garantstelling op het vlak van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen door ADA (Association for Development and Aid), een Belgische ngo, over het hoofd.

Deze garantstelling is wel degelijk een vorm van materiële en financiële steun.

Verwerende partij meent dat het onduidelijk is waarom deze organisatie als garantsteller optreedt voor verzoekers, en dat de band tussen verzoekers en deze organisatie niet duidelijk is.

Dit doet echter geen enkele afbreuk aan het feit dat een Belgische ngo zich effectief garant heeft gesteld voor verzoekers op het vlak van opvang, begeleiding, huisvesting en medische zorgen. Verwerende partij kan bijgevolg niet poneren dat er geen enkel bewijs van enige steun uit België in het dossier zit.

De argumentatie omtrent de onduidelijke redenen voor de garantstelling van deze Belgische ngo ADA, en de band tussen verzoekers en deze ngo die niet vermeld zou zijn, is daarenboven ook gebrekkig, en gaat in tegen de stukken in het dossier.

Zo meent verwerende partij verkeerdelijk dat de band tussen de Association for Development and Aid, die wordt geleid door dhr. E. R., en verzoeker niet wordt vermeld.

Uit de garantstelling blijkt echter deze band heel expliciet: “Deze organisatie is erkend in België en werkt samen met Belgian Independent Global Human Rights Organisation

(BIGHRO).” (zie administratief dossier). BIGHRO, de organisatie waar verzoeker lid van is, werkt samen met ADA, de ngo die zich garant heeft gesteld. Verwerende partij stelt dan ook ten onrechte dat de band tussen verzoeker en deze ngo niet wordt vermeld.

Mocht verzoeker vragen hebben omtrent de band tussen verzoeker en dhr. E. R., dan blijkt deze ook expliciet uit het dossier: dhr. R. is zowel de voorzitter van ADA als BIGHRO (en ondertekende de garantstelling ook op deze wijze).

Waar verwerende partij nog meent dat het onduidelijk is waarom ADA als garantsteller optreedt (hoewel in de garantstelling uitdrukkelijk de samenwerking met verzoekers organisatie wordt vermeldt, en dus dit punt grond mist), en poneert dat het ‘opmerkelijk’ is dat ADA een Belgische ngo is die zich richt op het helpen van vrouwen en kinderen in derdewereldlanden, vergeet verwerende partij dat verzoekster een vrouw is in nood, afkomstig uit een derdewereldland.

Verwerende partij negeert de stukken in het dossier, en gaat hier voorbarig en onzorgvuldig te werk.

Door dit erg gebrekkige onderzoek en inadequate motivering meent verzoekende partij dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden.”

3.2. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 62 van de vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van § 2 van dit artikel beogen aan te voeren.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Onder verwijzing naar de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat aan de verzoekende partijen geen humanitair visum wordt verstrekt. Hierbij wordt concreet ingegaan op de elementen die de verzoekende partijen hebben opgeworpen in hun visumaanvragen en gemotiveerd waarom de verwerende partij van oordeel is dat er geen humanitair visum kan worden uitgereikt.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk waarom deze motieven hen niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien de verzoekende partijen inhoudelijke kritiek uiten op de motieven van de bestreden beslissingen en hierbij de schending inroepen van de "*motiveringsplicht*" als beginsel van behoorlijk bestuur, waarbij de Raad ervan uitgaat dat zij doelen op de materiële motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

De inhoudelijke kritiek die de verzoekende partijen op de motieven uiten, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij stelt in haar beslissingen dan ook correct dat het bestuur ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van *"bijzondere humanitaire elementen"*.

In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partijen niet hebben kunnen overtuigen dat in hun situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen.

3.5. De verzoekende partijen betwisten niet dat er sprake is van een discretionaire bevoegdheid, maar stellen dat deze in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dient te worden uitgeoefend. Zij verwijzen hierbij naar informatie van de Belgische ambassade over humanitaire visumaanvragen voor Afghanistan, waaruit zou blijken dat het feit in gevaar te zijn ook een voorbeeld van een gegronde reden tot een visumaanvraag kan zijn.

Ten eerste kan informatie van een ambassade de verwerende partij niet binden bij de beoordeling van een humanitaire visumaanvraag. Ten tweede kan in de geciteerde informatie duidelijk worden gelezen *"According to the current asylum law, asylum applications cannot be submitted abroad"*, alsook *"There is no right to obtain a humanitarian visa"*. Het stipt ook aan *"Your application will be judged on the merits (such as your link with Belgium and the fact that you are in immediate and personal danger)"*. De verzoekende partijen kunnen hieruit niet dienstig afleiden dat het feit van in gevaar te zijn op zich een voorbeeld is van een gegronde reden voor een humanitaire visumaanvraag.

3.6. De schending van artikel 3 van het EVRM kan *in casu* niet dienstig worden ingeroepen door de verzoekende partijen omdat:

- zij zich in Pakistan bevinden en dus niet in België, en zij niet aannemelijk maken dat zij onder de door het EHRM erkende uitzonderingen vallen: artikel 1 van het EVRM stelt duidelijk dat de jurisdictionele bevoegdheid van een staat in essentie territoriaal is en het EHRM erkent op dit principe slechts twee uitzonderingen, met name omstandigheden van *"state agent authority and control"* en *"effective control over an area"* (zie *Al-Skeini and Others v. the United Kingdom* [GC], no. 55721/07, §§ 130-141, ECHR 2011), wat *in casu* niet het geval is nu de verzoekende partijen in Pakistan niet onder de controle en het gezag van de Belgische overheid staan (cfr. EHRM, *M.N. and others against Belgium*, no. 3599/18, van 5 mei 2020 (GK)); en omdat:

- artikel 3 van het EVRM voorts niet kan worden opgevat als zou het een grenzeloze verplichting inhouden voor een staat om toegang te verlenen tot haar grondgebied aan een individu die dreigt een behandeling

strijdig met artikel 3 van het EVRM te ondergaan, ongeacht waar dit individu zich in de wereld bevindt (zie EHRM, *Abdul Wahab Khan v. the United Kingdom*, no. 11987/11, §§ 24-27).

In het verlengde hiervan kan evenmin worden aangenomen dat de Belgische overheid, via de beginselen van behoorlijk bestuur, alsnog zou zijn gehouden om de richtlijnen van artikel 3 van het EVRM toe te passen. Een eenmalige verwijzing naar dit artikel in de bestreden beslissingen doet over dit alles ook niet anders over oordelen.

3.7. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en van het hoorrecht, stelt de Raad vast dat zij niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen schenden. Het middel is in die mate onontvankelijk.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partijen gevraagd voordeel te verlenen, niet zijn onderworpen aan tegenspraak, nu deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkenen.

3.8. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 van het IVRK en wijzen op de belangen van hun minderjarige kinderen, stelt de Raad vast dat artikel 2.1 van het IVRK uitdrukkelijk bepaalt dat de Staten die partij zijn de in dit verdrag beschreven rechten eerbiedigen en waarborgen voor ieder kind dat onder hun rechtsbevoegdheid valt. De minderjarige kinderen vallen niet onder de rechtsmacht van de Belgische Staat. De bestreden beslissingen vormen bovendien geen antwoord op een aanvraag tot gezinshereniging en zijn geen verwijderingsmaatregelen. Tot een schending van artikel 3 van het IVRK of van enige norm die de verwerende partij verplicht het hoger belang van het kind in aanmerking te nemen, kan niet worden besloten.

3.9. Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de situatie waarin vrouwen in Afghanistan dienen te leven een humanitaire omstandigheid uitmaakt die de afgifte van een visum rechtvaardigt, kunnen zij niet worden gevolgd. Een aanvraag om een humanitair visum betreft geen verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van een nood aan internationale bescherming komt toe aan de daartoe bevoegde instanties. De verzoekende partijen volgen zou bovendien impliceren dat aan alle vrouwen in Afghanistan een visum dient te worden toegestaan om zich in het Rijk te kunnen vestigen, hetgeen geen steun vindt in de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

3.10. De bestreden beslissingen steunen op verschillende motieven die elk afzonderlijk de weigering kunnen schragen.

De verzoekende partijen verklaren noch bewijzen enige band met België, behalve het vrijwilligerswerk van de eerste verzoekende partij voor BIGHRO. Als bijkomend document werd een bewijs van garantstelling op naam van de vzw "*Association for Development and Aid*" voorgelegd. Voor zover de verzoekende partijen aanvoeren dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de band met deze organisatie niet wordt vermeld, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partijen geen bewijs aanbrengen van regelmatige contacten met iemand uit België, waarop zij niet ingaan, en dat met deze garantstelling niet wordt aangetoond dat sprake is van een zodanige band met België dat deze de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigt.

De verzoekende partijen voeren aan dat alle mensenrechtenactivisten in Afghanistan gevaar lopen en niet enkel een bepaalde specifieke groep onder hen, en dat op basis van de beschikbare landeninformatie de vervolging van mensenrechtenactivisten zeer waarschijnlijk is. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen echter niet aannemelijk maken dat het loutere feit dat iemand mensenrechtenactivist is, op zich voldoende zou zijn om aannemelijk te maken dat hij of zij sowieso gevaar loopt in Afghanistan. Dit blijkt niet uit de voorgelegde informatie. De verwerende partij motiveert bovendien dat het mogelijk is dat bepaalde mensenrechtenactivisten gevaar lopen, maar dat het dan voornamelijk gaat om specifieke profielen, en, belangrijker nog, dat de eerste verzoekende partij op geen enkele concrete wijze enige concrete bedreiging in Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt. De Raad acht dit laatste motief niet kennelijk onredelijk, en de verzoekende partijen maken ook niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn. Het feit dat de eerste verzoekende partij niet onder de categorie van werknemers van vzw's en hun families zou vallen is in dat opzicht niet relevant, en voor zover de verwerende partij hier naar verwijst betreft het een overtollig motief.

Ter staving van de ingeroepen arrestatie en mishandeling heeft de eerste verzoekende partij een door haarzelf vertaalde "*Declaration of Ministry of Interior*" voorgelegd, die geen datum draagt en waarin noch de eerste verzoekende partij noch BIGHRO wordt vermeld, alsook ongedateerde beelden en een foto zonder datum of context. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat deze stukken, bij gebrek aan een medisch attest of enig ander bewijs, de ingeroepen feiten niet kunnen staven. De verzoekende partijen weerleggen deze beoordeling niet.

Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat uit een analyse van de Facebook-pagina van BIGHRO en haar site, geraadpleegd op 20 september 2023, blijkt dat het laatste bericht is gepubliceerd op 8 maart 2022 en geen verband houdt met kritiek op de taliban en hun politiek, en dat het bereik 3300 volgers telt, hetgeen

wijst op een beperkte zichtbaarheid in Afghanistan. De officiële site van BIGHRO is niet langer actief. De verzoekende partijen laten deze motieven ongemoeid. Het is aldus niet bewezen dat BIGHRO sedert maart 2022 nog actief is geweest in Afghanistan, of dat zij als vereniging kritiek leverde op de taliban en de door de taliban gevoerde politiek.

De verzoekende partijen voeren aan dat Pakistan voor hen geen veilig land is. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zelf aangeven dat zij in Pakistan verblijven.

Hoewel zij aanvoeren dat zij daar geen duurzaam verblijfsrecht genieten en deportatie naar Afghanistan riskeren, blijkt uit deze stelling dat zij minstens tijdens hun verblijf in Pakistan niet moeten vrezen voor vervolging in Afghanistan, nu zij zich daar niet bevinden. Zij maken op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat Pakistan voor hen geen veilig land zou zijn, noch dat zij vanuit Pakistan deportatie naar Afghanistan zouden moeten vrezen.

Ten slotte betwisten de verzoekende partijen niet dat niet is voldaan aan de reguliere voorwaarden voor een visum lang verblijf (type D), nu een bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering, een medisch certificaat, een gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte en een uittreksel uit het strafregister ontbreken.

3.11. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij met miskenning van relevante gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het besluit is gekomen dat in hun situatie geen bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen. Een schending van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.12. De beslissingen ten aanzien van de meereizende minderjarige kinderen steunen uitsluitend op de weigering van de visumaanvragen van de ouders. Nu deze weigeringen overeind blijven, blijven ook deze beslissingen overeind.

3.13. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT